

První dáma

(Excerpt in Czech)

Translated by: Kateřina Honsová
Contact of the translator: honsovak@gmail.com

8. „Mohla být někdo“

Stáhla markýzu, odvinula ji, zkoumala své bledé dlaně (*své pale* ručky, ne bledé po našem, co si člověk představuje jako posmrtnou bledost, ale *pale* v angličtině znamená aristokratickou světlou pleť: Batšebina pleť byla vznešené bledé barvy), hřbety levé a pravé ruky, jak každá kreslí svůj kruh, jedna trochu výš nad tou druhou, stejnou osu, opačné směry otáčení, rukojeť-klika pokračuje, s prodloužením o dobrý metr, nahoru, kde je háček zachycen do oka vodorovné tyče s navinutým povoskovaným plátnem. Odpoledne ho rozvinula (ručky rovnoměrně kroužily v opačných směrech), šlo o balkon na jižní fasádě, teď, pozdě odpoledne ho svinula zpátky, přišel stín. *Jak vzrušující*, šeptla si, sotva pohybujícími se rty, *jak moc a opravdu vzrušující: kroužení horizontálně, tyč, kroužení vertikálně, respektive naopak, okamžitý účinek, plátno rozvinuté, plátno uklizeno, no není to úžasné?! Kdybych byla teď dítětem, kdybych se jako dítě takhle zbavovala stínu točením, to by mě uchvátilo, úplně a zcela, chtěla bych být inženýrem, nebo mechanikem, nebo něčím takovým, stala bych se inženýrem, mechanikem nebo něčím skutečným, no teď jsem, ach.*

Slunce ještě úplně nezapadlo, bylo ho tam ještě na půl muže, večer zbarvilo medovým světlem, Batšebina bledá tvářička vypadala měkká, byla jak zasněná tak i mírná, dokud úplně nezašlo. (Za tú horú, za vysokú.)

9. Konec studia

Předání diplomu se hezky sešlo s manželovou dovolenou. Po obřadu na univerzitě jsme šli společně na oběd, mladí manželé, Batšebini rodiče a Batšebina spolužačka z gymnázia. Večer spolužačka poznamenala *ten tvůj ho ale snáší*.

12. Batšebino nadání

Začala se strašně moc zajímat o Nikolu Teslu, opravdu moc. Chtěla vědět všechno o jeho životě a díle, chtěla, ale to si nepřiznala, v sobě odhalit zrod geniality, když četla o jeho dětství, jak jako tříletý za soumraku bouřlivé noci hladil kočku, srst jí praskala od statické elektřiny a okolo ní se rýsovala světelná aura a-bum-jiskra přeskočila, plamen vzplanul, vášeň se zrodila, hej, Niki, není cesty zpět. Ve skutečnosti doufala, že se také v jejím dětství dala do pohybu nějaká podobná velkolepá a osudová výhybka, pátrala v paměti, pátrala, ale nic podobného tam nebylo, nejbližší k tomu bylo, když jednou rozmontovala kolo na prvočinitele a potom ho zase sestavila zpátky, všechno sedělo, všechno fungovalo jako předtím, zůstala jí jen hrstička šroubů, podložek a matic (otec ji dal na zadek) ale to samozřejmě nemůže být ono, s tím by se ještě smířila, kdyby během zkoumání života a díla Nikoly Tesly objevila aspoň špetku geniality, jenom to.

Všechno úsilí a ponoření do sebe bylo marné, Batšeba nebyla géniem ani inovátorem, vlastně ani ne moc technický typ. Měla ale jiná nadání.

44. Večeře s hostem

K hostům přišel význačný a velmi šarmantní pán, nějaký baron, bez doprovodu. Společně si sedli k jídlu, sloužící ještě elegantněji než obvykle předváděli choreografii - naklonit se k hostu zleva, vzít talíř levou dlaní v rukavici, odklidit ho s krouživým pohybem (kontrapost, váha na levé noze), nahnout se zprava (kontrapost, váha na pravé noze), s krouživým pohybem pravou rukou položit před hosta další chod, na příklad jemný a měkký steak, dva prsty tlustý, sedm minut pečený, uvnitř růžový, k tomu zlehka uvařené zeleninové hnízdečko. Baronovy černé oči nelpěly na žádném pohybu, ačkoliv sledovaly tanec, dokonce velmi pozorně, zatímco s jinam směřujícím pohledem hodnotil také rukou napsané menu s hostitelovým rodovým erbem, s barevnou tuší a zlacením, jako iniciály v starých římských misálech.

Baron pil červené víno, vyprávěl dál to, co před chvílí začal, *že bych knihu nikdy nenechal na stole v pokoji, tak jsem s určitou námahou otevřel zásuvku a uklidil ji. Když jsem ji zatlačil na konec zásuvky, tak o něco zavadila, jelikož zásuvka byla docela hluboká.*

Dýka, pomyslela si Batšeba, dýka, ostří krvavé.

Rukopis, pomyslel si David, snad Aristotelův ztracený spis.

54. Ad aspera per astra

Již v prvních měsících společného života zaznamenala zázraky. Všechno uměl, úplně všechno, vyčistit odtok, škrobit košile, pokládat dlaždičky, dveře ledničky, které se otvírají nalevo, přemontovat tak, aby se otvíraly doprava, uměl také s holýma rukama chytit rybu, oškubat slepici, splácet a udělat mýdlo z popela a vepřového sádla, věděl v jaké fázi měsíci se kácí stromy a poráží prase. Jednoho večera řekl, *proč se divíš, pár věcí musí umět, když se pastýř stane králem*, jí hlavou probleskla myšlenka, že budoucí královně stačí, že umí svést krále a odváží se vehnat manžela do náruče smrti, všiml si, že jí přešel stín přes tvář, políbil ji na krk a zavrkal *věděla jsi, že umím také napodobit Kanglera?* Skvěle ho napodobil, díky Davidovým imitacím a červenému vínu se celý večer řehtali jako blázni.